

Con bạn thân: đồ mắc dịch

» Tác giả: Ngọc Thiên Hoa

Nó và tôi sinh ra cùng một ngày. Cả hai ăn làm biếng như...quỷ. Nói về “uy quyền”, tôi... lép xẹp! Lạy trời cho nó...biến ra khỏi cuộc đời tôi càng sớm càng tốt!

Hừm! Hồi nhỏ, tôi khóc, nó cũng... ca vọng cổ. Tôi giãy dụa dụa thì nó cũng... đánh đập. Đêm nào, nó cũng đái dầm khiến mông đít tôi lúc nào cũng đỏ bầm. Tôi ở dơ, nó mừng. Nó giỏi nhứt là trèo leo và phá phách. Nó cứ xà lỏn chạy hết vườn này đến xóm khác để... “uỳnh lộn” với mấy... thằng cu! Ai chọc nó, câu trước nhin, câu sau...bịch liền. Vậy mà, mấy con nhỏ đẹp đẹp ở lớp cứ khoái đóng cặp với nó khi nó giả trai trong vai Sơn Tinh, Trọng Thủy, Lục vân Tiên, Thạch Sanh... Gớm!

Tôi khoái ăn vụng đồ cúng, nó chuyên môn ăn theo. Hôm nào có ai ăn xin vào nhà, má tôi cho một lon sữa bò gạo. Gặp nó, nó biểu tôi xúc...hai lon! Chiều chiều, nó cứ bắt tôi ăn dùm đậu hũ ế của chị bán dạo khiến bụng tôi cứ to dùm lên, xấu bắt chết. Nó lôi tôi đi chỗ khác mỗi khi thấy tôi xà vô chỗ người ta chửi lộn. Trời ạ! Họ chửi đã tai lắm. Không nghe, uống!

Khi tôi lớn lên ra gái, nó kè một bên như đĩa. Mỗi lần tôi đi học về có...trai bám theo, nó xô tôi chạy muốn hộc máu!

Nhờ vậy, tôi trở thành vận động viên chạy giỏi nhứt trường, nhứt tỉnh đó. Ngày tôi đi thi học sinh giỏi văn

cấp Tỉnh với hai vòng đầu gần...đứng đệt, nó “bầm” tôi điếc đầu, điếc tai. Vòng cuối, tôi đứng nhất và nhả luôn toàn đoàn. Tôi lôi nó ra...quất cho một trận trả thù. Sướng!

Rồi tôi cũng...bò lên đại học, bỏ nó ở nhà. Học hành ba chữ lem nhem như tôi chỉ khoái đàn địch, thơ thần chạy nhảy, phá phách và ca xướng, múa may, yêu iếc...hết mẹ ba phần tư cuộc đời!

Đêm về vắng tiếng rầm của nó, tôi buồn muốn chết. Thì ra, mọi cái chỉ là hão huyền, là cuộc vui “*cả thèn chóng chán*”.

Tôi nhớ lại thời mười mấy...

Nó theo tôi cuộc cỏ mía, bẻ bắp, hái dừa... Những lúc không tiền mua gạo, cả nhà ăn khoai, nó chảy nước mắt an ủi: “*Khổ tận cam lai*”. Má tôi làm bánh bằng củ mì cho tôi gánh đi bán. Nó chạy theo gánh phụ những đoạn tôi...mắc cỡ. Tôi đi cấy gặt đĩa trâu. Đám ruộng bị tôi dẫm nát. Nó sợ xanh mắt mà vẫn bắt đĩa cho tôi. Tôi lên núi lấy củi, nó com vắt bưng bả chạy theo. Tôi thả hồn trên núi tìm...hoàng tử trong cổ tích, nó tru tréo: “*Thà làm rong rêu lênh đênh trên biển...*”. Chao!

Tôi mang nó theo rồi trốn nó...bỏ một thằng kỹ sư đường sắt. Lúc tôi sắp để tay cho hấn nắm thì nó lù lù xuất hiện. Thiệt mất trốn! Ai nó cũng cho tôi yêu thả ga nhưng không được “xơ múi” gì. Tức chết. Ngày tổ nghiệp, tôi phát hiện có cục bướu cổ. Thế là tôi không còn hồn vía. Nó theo tôi dễ ngày, dễ đêm.

Đến khi tôi đi dạy gặt thời “đấu tranh sinh tồn”, tôi quên lời nó dặn “nhẫn nhịn” nên đập bàn chửi lại lão thi trưởng “*học dốt nhưng tốt lý lịch*”. Tôi bỏ dạy. Nó theo tôi đi bỏ xì dầu, nước ngọt và bán hột vịt lộn “*thà đó vinh hơn no nhục*”. Những khi tôi đi học thêm Anh Văn, máy chữ, xin việc làm v.v... , nó đạp xe lóc cóc theo

tôi. Khi tôi chán ghét đàn ông thì nó năn nỉ tôi...lấy chồng! Lúc tôi gặp chuyện ngược đời, bạc bẽo, nó vẫn một mực bắt tôi ôm lấy những câu: "*Trâu chết để da. Người ta chết để tiếng*", "*Một câu nhin, chín câu lành*" v.v... Ngán!

Rồi tôi sang Mỹ. Khi biết tôi muốn bỏ chồng để theo thằng Mỹ đẻ con "*mắt xanh, mũi lõ cái mỗ xinh xinh*", nó...dộng tôi thiếu điều môi răng lẫn lộn. Tôi phải ngồi nghe "*Tam tông, tứ đức*" của Khổng Tử đến ù tai. Tôi chuyển sang...xổ nhò chùm. Nó lôi đầu tôi dí vào cái gương cho "đẹp mặt chưa?": Một công nương từng là "hoa héo hậu" trong lòng bao nhiêu "vương tôn, công tử" nay ăn lộn giống gì mà trở thành con mẹ phù thủy rừng rậm Phi Châu? Tôi xưng cồ. Nó lôi "*Tham, Sân, Si*" nhà Phật mà giảng. Ồn!

Bạn có bạn thân nào giống nó? Bạn thân nhất cũng không dám chết theo bạn đâu nhưng tôi biết, khi tôi nhắm mắt, xuôi tay, nó sẽ là người theo tôi cho đến tận cùng. Con bạn thân của tôi - cái bóng của tôi. Đồ mắc dịch!

3-3-2003